

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Ο ΒΟΥΒΟΣ

Τονε θυμούμαι τὸ δύστυχο. Λιγνό, ἀψηλὸ, καὶ νόστιμο παλλικάρι. Εἶτανε γεννημένος βουβός. Πάει νὰ πῆ, εἶταν καὶ κουφός. Σὰ νὰ μὴν τούφταναν αὐτὲς οἱ στερήσεις εἶχε μείνει κι ὄρφανός ἀπὸ πέντε χρονῶ. Μιά γειτόνισσα τὸν πῆρε καὶ τὸν ἀνάθρεψε. Δηλαδή τὸν ἔμαθε νὰ κουβαλῆ νερό, νὰ βουνίζη, καὶ νὰ κουνῆ τὸ μωρὸ, σὰ δὲν εἶχε ἄλλη δουλειά.

Μαζὶ μ' αὐτὸ τὸ μωρὸ μεγάλωσε κι ὁ Βουβός· καὶ τὸ μωρὸ σὰ μεγάλωσε, φοροῦσε κοντούτσικα ρουσανάκια. Εἶταν κορίτσι τὸ μωρὸ ποῦ κουνούσε ὁ Βουβός.

Σὰν ἀδέρφια κατάντησαν. Καὶ σὰν ἀδέρφια μεγάλωναν. Ἡ μικροῦλα εἶταν ἡ μόνη ποῦ δὲν τὸν πείραζε. Ὡς κ' ἡ μάνα τὸν περιγελοῦσε, μ' ὄλη της τὴν καλὴ καρδιά. Στὰ χωριά τὸ περιγελοῖο νὰ λείψη δὲ γίνεται. Σκάνουν καὶ πηγαίνουνε στὸ καλὸ, ἂν δὲν περιγελάσουν ἓνα βουβό. Καὶ στὴν ἀνάγκη, ἄς μὴν εἶναι καὶ βουβός.

Τονε θυμούμαι ὡς δεκαπέντε χρονῶν, καὶ τὴ μικροῦλα ὡς δέκα. Τοὺς θυμούμαι σὰν πῆγαιναν τὸ βράδυ στὴ βρύση μαζὶ. Κάποιος τούφριγχε τοῦ βουβοῦ ἓνα πετραδάκι, ἢ καὶ πεπονόφλοδο. Δὲν τὸ λησμονῶ τὸ πρόσωπό του τὸ πικραμένο καὶ τὸ λυπητερό, καθὼς γύριζε κ' ἔβλεπε τὴ μικρὴ, σὰ νὰ τῆς ἔλεγε. «Βλέπεις, τί θὰ πῆ νὰ εἶσαι βουβός;» Ἡ μικρὴ τότες κοίταζε γύρω, μὲ μάτια ποῦ τινάζανε σπίθες. Ἄλλοι στον ἂν τὸν ἔπαιρνε τὸ μάτι της τὸ θεομαίχτη ποῦ πέταξε τὸ πετραδάκι ἢ τὸ φλοῦδο ἀπάνω στὸ σύντροφό της.

Τονε θυμούμαι καὶ στὸ πανηγύρι τὸ δύστυχο τὸ βουβό. Εἶτανε μεγαλύτερος τώρα. Σωστό παλλικάρι. Πάλι μὲ τὴν κόρη καὶ μὲ τὴ μάνα της τὴ γριά. Σωστὴ κοπέλλα κ' ἡ κόρη τώρα. Ὅχι πολὺ ὁμορφη, μὰ νόστιμη, νόστιμη κι ἀφράτη σὰ μῆλο μαγιατικό. Τὴ θυμούμαι σὰ χόρευε μαζὶ μὲ τίς ἄλλες γειτόνισσες. Ὁ Βουβός, — ὄλη του ἡ ἀκοὴ κι ὄλη του ἡ μιλιὰ εἶτανε μαζεμένη στὰ ζωηρὰ μάτια του, καὶ στὰ πρόσχαρα χεῖλη του. Δὲ χόρταινε νὰ τὴν καμαρώνη, καὶ νὰ τῆς δίνη θάρρος μὲ τὰ χαιδευτικά του γενεψίματα. Δὸς του καὶ χόρευε ἢ κοπέλλα, δὸς του καὶ λαφροπηδοῦσε ὁ ἀνοιχτόκαρδος ὁ Βουβός.

Ἄχ, τονε θυμούμαι καὶ τὴ στερινὴ φορὰ ποῦ τὸν εἶδα! Περπατοῦσα μὴ βραδυὰ μοναχός μου στὴν ἀκρογιαλιά. Πῆγα ὡς τὸν ἀβθό, στάθηκα σ' ἓνα βράχο, καὶ κοίταξα τὰ ἤσυχά καὶ βαθιὰ νερά. Στὸ πλάγι μου εἶτανε μίαν ἄλλη πέτρα, πιὸ μέσα κατὰ τὴ θάλασσα. Καὶ δίπλα στὴν πέτρα, ἀπὸ τὸ δικό μου τὸ μέρος, ἔπλεε κάτι, ποῦ δὲν ἄργισα νὰ καταλάβω τί εἶταν. Ἐπλεε ἤσυχά καὶ βαριά, καὶ κάθε λίγο τὸ χτυποῦσε κ' ἓνα κῦμα στὴν πέτρα. Πάγω κοντήτερα, δὲν εἶχα λάθος. Εἶταν ἄνθρωπος, κ' εἶταν ὁ δύστυχος ὁ Βουβός!

Ἰσα ἴσα ὅ τι στεφανώθηκε ἡ μικροῦλα!

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΛΟΤΙ

Τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ Πέτρου Λοτί εἶνε Γιουλιανὸς Βιῶ. Ὡς γνωστόν, ὁ διάσημος συγγραφεὺς, τὸν ὁποῖον ὁ συνάδελφος αὐτοῦ Μωπασσάν ἐν Ἐκθέσει περὶ τῆς γαλλικῆς μυθιστοριογραφίας κατὰ τὸν 19 αἰῶνα ἀπεκάλεσε «πρῶτον τῶν ἐν πεζῷ λόγῳ ἰδιοφαντάστων ποιητῶν», (prince des poètes fantaisistes en prose), εἶνε ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ. Γεννηθεὶς ἐν Ροχεφόρ τὸ 1850, εἰσήλθε δεκαεπτὰ ἐτῶν, τὸ 1867, εἰς τὴν Ναυτικὴν Σχολὴν, καὶ μετὰ δύο ἔτη ὡς δόκιμος ἐπεχείρησε τὸν πρῶτον αὐτοῦ πλοῦν καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Βραζιλίαν ἢ φύσις τῶν τροπικῶν ἐπλήξε κατὰ πρῶτον ἰσχυρῶς τὴν φαντασίαν τοῦ μέλλοντος συγγραφέως. Ἐπελθόντος τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου, ὑπηρετήσεν ἐπὶ καταδρομικοῦ τινος, περιπλέοντος ἐν τῇ Βαλτικῇ· περατωθέντος δ' αὐτοῦ, ἐταξίδευσεν εἰς τὸν Εἰρηνικὸν ὠκεανόν, εἶδε τὸ Ταϊτί, καὶ ἐκεῖ ἐνεπνεύσθη τὸ μυθιστόρημά του «Ὁ γάμος τοῦ Λοτί», ὃπερ ἐδημοσίευσεν μετὰ ἔτη.

Μετὰ διετὴ ἀπουσίαν ἐπέστρεψεν εἰς Γαλλίαν, ὑπηρετήσεν ἐν τῷ στόλῳ τῆς Μεσογείου, μεθ' ὃ ἡ ναυτικὴ ὑπηρεσία τὸν ἔφερον εἰς τὴν Σενεγάλην, τόπος εἰς ὃν ὀφείλεται τὸ ἄλλο ἔργον του τὸ φέρων τίτλον «Μυθιστόρημα τοῦ Σπαχῆ». Ἀλλὰ πρό πάντων κατέθελε τὸ πνεῦμά του ἡ θεὰ τῆς Ἀνατολῆς· ὠνειροπόλησε νὰ ζῆσῃ ὡς Ἀνατολίτης· τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του ἐν Κωνσταντινουπόλει διήρχετο ἐνδεδυμένος καὶ διατιμώμενος ὡς Τούρκος. Τὸ 1880 παρέστη εἰς τὴν ναυτικὴν ἐπίδειξιν τοῦ Δουλσίνου, καὶ μετὰ ἔτος, ὑπηρετῶν ἐν τῷ στόλῳ τῷ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἐνδόξου ναυάρχου Κουρμπέ, ἀπῆλθεν εἰς Τογκίνον. Ὅτε ἀπέθανεν ὁ Κουρμπέ, ὁ Λοτί εὐρισκόμενος ἐν Μάκουγα, ἔγραψεν ἕξοχον ἄρθρον, ἐξαίρων τὰς ἀρετὰς τοῦ δοξασαντος τὴν Γαλλικὴν σημαίαν ναυάρχου. Ἐπελθούσης τῆς εἰρήνης μετὰ τῆς Σινικῆς, ὁ Λοτί ἐπὶ τοῦ πλοίου ὁ «Θριαμβευτής» ἐπεσκέφθη τὴν Ἰαπωνίαν. Τὸ 1890 ἔμαθε τὴν ἐκλογὴν του ὡς μέλους τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἐν Ἀλγερίῳ, ὑπηρετῶν ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος «Τρομερός».